

Театр ляльок у Дніпрі — місце, де ніколи не обманюють

28.03.2018

Лялька — це не лише іграшка. Є люди, котрі люблять ляльок і віддали їм своє життя. Такими людьми є митці Дніпровського міського театру ляльок. «Вісті Придніпров'я» зазирали в закулісне життя театру, дізналися про дорослі проблеми дитячого мистецтва та про те, як бабусі дають поради іменитим майстрам. Розкрив усі ці секрети директор закладу Валентин Фетісов.

Як усе починалося...

21 березня лялькарі відзначили своє професійне свято. Але лялькарство складно назвати професією. Будь-який фах ми здобуваємо, а ось лялькарями, напевно, народжуються.

Світ дитинства — особливий. І працювати з дітьми завжди складніше через одну просту причину — їх не обдуриш. Дорослий глядач вихований, він подякує, поаплодує й піде додому. Дитина ж не приховує емоції. «Актори тут мають величезну відповідальність. Вони знають, як маніпулювати дитячою психікою. І від того, в яке русло спрямують свої знання, багато що залежить. За допомогою звичайної ляльки можна показати, що добре, а що погано, що є правильно, а що не зовсім так», — розповідає Валентин Васильович.

Навіть під час Другої світової війни лялькарі мали бронь, їх не призивали на фронт. Були театральні бригади, які їздили у дитячі будинки. Влада розуміла, що актори роблять у тилу не менш важливу справу. Сьогодні існують різні театри: оперний, театр одного актора, в Гонконзі навіть створено театр роботів. Був період, коли лялькарів готували по 15-20 років, а зараз навчальний заклад за три роки випускає «спеціаліста», який узагалі не знає, що робити і куди бігти.

Театр ляльок у Дніпрі має свої традиції. Він був заснований у 1939 році та радував не одне покоління глядачів. Тоді заклад знаходився у центрі міста, на вулиці Московській (нині Володимира Мономаха). Згодом його закрили і заснували молодіжний театр, який показував

Тюговські та лялькові вистави. Це, на думку нашого співрозмовника, був абсурд, коли старий дядя грає грибочок або щось подібне. Чимало митців були не згодні з цією ситуацією і пішли з театру. І ось у 2001 році у Дніпрі з'явився новий міський Театр ляльок. А 21 березня 2005 року, на Міжнародний день лялькарів, театр знайшов своє помешкання: з'явилося власне приміщення, зал і сцена. Був він відкритий на житловому масиві Перемога. Здавалося б, чому там, а не в центрі міста? Справа в тому, що на той час у спальних районах Дніпра багато приміщень пустували, дитячі садочки продавалися. Тому було заплановано відкрити 3-5 лялькових майданчиків у різних районах. На жаль, облаштували лише один. Та, як кажуть, — зробили на совість. «З часом ми відтворили справжній європейський театр ляльок на 50 місць. Зі складною сценою, специфічною системою освітлення та серйозними комп'ютерними програмами. Ми досягли бажаного — сьогодні до нашого театру їдуть люди зі всіх куточків Дніпра. І це не може не тішити», — розповідає Валентин Фетісов.

Віддані справі

Батьки останнім часом дуже змінилися. Вони розуміють: дитина має жити не МакДональдзом єдиним. Треба їй чимось зацікавити, щоб вона вийшла звідси трішки іншою. Але спочатку потрібно достукатися до батьків, діти ж самі не вирішують: хочуть вони піти до театру чи ні. Тут мами й татусі приймають рішення за них. Але коли дорослі бачать результати, вони йдуть до театру знову, знову й знову.

За довгі роки утворився кістяк театру. Є люди, які приходять і через певний час лишають заклад. А є ті, хто віддані цій справі. Було б усе добре в житті колективу, якби не тривожні тенденції. Може так статися, що в місті скоротять фінансування даної установи на 2019 рік. «У театрі, як і в житті, бувають нелегкі часи. На жаль, не всі розуміють відомий вислів: якщо ми не будемо фінансувати театр ляльок — ми будемо фінансувати тюрми. Кожен наш працівник — професіонал, він знайде собі місце. Але творчий колектив буде втрачено назавжди», — зазначає директор театру.

Сьогодні репертуар театру нараховує 29 вистав. «Створення однієї вистави триває близько 9 місяців — це як народження дитини. Крім постановки, створюються декорації, ляльки, підбирається освітлення, композитор пише музику... Потім усе це зводиться в єдине ціле, відшліфовується майстерність за 2-3 місяці на репетиціях. Наша робота — фізично складна. Ми виходили на пенсію раніше, адже робота актора лялькового театру — це випалені очі від

освітлення, це сколіоз, проблеми з хребтом. Ми не печемо вистави, як пиріжки, не повторюємо сюжети», — продовжує свою розповідь Валентин Васильович.

Курйози і люди

Сьогодні у театрі працюють 23 особи, й лише 9 із них — актори. Всіх цих людей можна назвати диваками, адже роблять вони надзвичайно цікаву, а інколи й неможливу справу — їхні ляльки літають, одягаються, сміються і плачуть.

Є тут і унікальна особистість, майстер зі світовим ім'ям — Віктор Миронович Нікітін. Саме він є автором 90 відсотків ляльок та декорацій. За словами директора театру, це геній, якому все дозволено. Як він «народжує» ляльку — нікому невідомо. Та й деякі речі для створення декорацій купити неможливо, їх можна тільки знайти.... Інколи навіть на смітнику.

«У театрі траплялося багато кумедних ситуацій. Наприклад, у виставі «Чебурашка» головний герой знаходиться в полоні у розбійників, сидить у сітці. Діти приносили харчі для Чебурашки, а їх приносив у гримерку, актори із задоволенням це їли, і просили передати дітям, що Чебурашка дуже задоволений цими «гостинцям». Малюки на виставах не контролюють свої емоції, вони кидаються взуттям, інколи й говорять нецензурно», — розповідає Валентин Васильович.

Привносять особливу нотку в діяльність театру люди, які знають усе... Це бабусі. Вони приводять онуків до театру, дають поради акторам, розповідають, якою має бути температура у приміщенні... Ось так і живе Театр ляльок у Дніпрі. Сподіваємося, його актори вражатимуть нас своїм мистецтвом іще багато-багато років.

Тетяна Сіденко